

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 191 (XXXV) — Nr. 707

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 2 august 2023

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina			
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE						
Decizia nr. 200 din 20 aprilie 2023 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 511 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă	2-5					
Decizia nr. 316 din 30 mai 2023 referitoare la excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, a Ordonanței Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, în ansamblu, și a dispozițiilor anexei nr. 1 lit. D la aceasta, a Ordonanței Guvernului nr. 8/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 138/1999 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului militar din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, precum și acordarea unor drepturi salariale personalului civil din aceste instituții și pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor și a Ordonanței Guvernului nr. 64/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, în ansamblu, și a dispozițiilor art. II din aceasta, ale art. 1 alin. (2) și ale art. 10 alin. (1) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, ale art. 7 lit. b) și ale art. 38 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, ale art. 1 alin. (1) din						
			Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, ale art. II art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, ale art. 1 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice și ale art. 5 alin. (1) lit. a) și b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar			6-14
			ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
		573.	— Ordin al ministrului afacerilor externe pentru modificarea anexei la Ordinul ministrului afacerilor externe nr. 1.124/2015 privind lista documentelor de trecere a frontierei de stat acceptate de statul român			15
		1.405/1.610.	— Ordin al ministrului transporturilor și infrastructurii și al ministrului dezvoltării, lucrărilor publice și administrației privind modificarea Ordinului viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale, administrației publice și fondurilor europene, și al ministrului transporturilor nr. 6.970/1.779/2017 pentru aprobarea reglementării tehnice „Normativ privind mixturile asfaltice executate la cald. Condiții tehnice de proiectare, preparare și punere în operă a mixturilor asfaltice”. Indicativ AND 605-2016			16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 200**

din 20 aprilie 2023

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 511 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Raluca-Alexandra Buterez-Fășie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 511 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Viorel Sminticiuc în Dosarul nr. 1.499/1/2022 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.636D/2022.

2. La apelul nominal se prezintă autorul excepției și apărătorul ales, doamna avocat Diana-Oana Efrem, cu împuternicire avocațială depusă la dosar, lipsind Inspectoratul Teritorial de Muncă Vâlcea. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 2.824D/2022, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 511 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de BEJ Beciu Stelian, BEJ Gavrilescu Alin Mihail, BEJ Bogdan Ionică, BEJ Spineanu Marius-Eleodor, BEJ Deacu Vasile, BEJ Volintiru Ștefan, cu sediul în Constanța, precum și de BEJ Grasu Gelu Iulian, cu sediul în Mangalia, în Dosarul nr. 1.014/118/2022 al Tribunalului Constanța — Secția a II-a civilă.

4. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Apărătorul ales precizează că nu se poate pronunța cu privire la conexare, întrucât nu cunoaște motivele de neconstituționalitate invocate în Dosarul nr. 2.824D/2022. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor. Curtea, având în vedere obiectul cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 2.824D/2022 la Dosarul nr. 2.636D/2022 care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul doamnei avocat Diana-Oana Efrem, care pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate, apreciind, în esență, că textul criticat discriminează și pune în imposibilitate de a se apăra partea față de care a fost încălcat efectul pozitiv al autorității de lucru judecat de care se bucură hotărârea judecătorească pronunțată inițial. În speța de față, hotărârea judecătorească definitivă care ar fi trebuit să fie avută în vedere de către instanța de control judiciar, care a fost și invocată de autorul excepției în cadrul litigiului, a fost ignorată de instanța de recurs, care a pronunțat cea de-a doua hotărâre cu

încălcarea efectului pozitiv al autorității de lucru judecat al primei hotărâri. Partea, oricât de diligentă ar fi fost, nu ar fi putut să presupună că instanța de control judiciar va ignora o hotărâre judecătorească ce se bucură de autoritate de lucru și deci nu a uzat de calea de atac a revizuirii în condițiile prevăzute de textul criticat. De asemenea, apărătorul ales a precizat că, deși a cercetat practica judiciară în materia revizuirii, nu a identificat nicio situație în care un justițiabil să fi formulat cerere de revizuire pe motivul încălcării efectului pozitiv al autorității de lucru judecat în termenul prevăzut de textul criticat. Totodată, acesta arată că, în lipsa modificării textului criticat, se va ajunge în situația în care, de teama existenței unei eventuale încălcări a autorității de lucru judecat, partea interesată să uzeze de calea de atac a revizuirii, indiferent dacă există sau nu există motive în acest sens, pentru a evita pierderea termenului prevăzut de textul criticat. Așadar, apărătorul ales arată, în esență, că textul criticat încalcă atât Constituția, cât și hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului, precum și prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, pentru a cărei încălcare statul român a fost condamnat în repetate rânduri.

7. Curtea acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, apreciind că pentru exercitarea revizuirii pe motivul încălcării autorității de lucru judecat trebuie demonstrată tripla identitate de obiect, părți și cauză și nu este necesară cunoașterea considerentelor hotărârii judecătorești. În acest sens, reprezentantul Ministerului Public invocă jurisprudența recentă a Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 416 din 22 septembrie 2022. Cu referire la pretinsa încălcare a art. 16 din Legea fundamentală, reprezentantul Ministerului Public arată că autorul excepției invocă o pretinsă discriminare între justițiabilul de bună-credință și cel de rea-credință, ipoteză ce nu poate fi acceptată, întrucât legea nu acordă nicio protecție justițiabilului de rea-credință, fiind necesar ca toate drepturile procesuale să fie exercitate cu bună-credință. Așadar, această critică este inadmisibilă.

8. Doamna avocat Diana-Oana Efrem solicită dreptul la replică și, având cuvântul, arată că tripla identitate la care face referire reprezentantul Ministerului Public a fost abordată în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar prin Decizia nr. 2.787 din 12 iunie 2014, pronunțată de Secția de contencios administrativ și fiscal, s-a statuat că efectul pozitiv al lucrului judecat se impune într-un al doilea proces care nu prezintă triplă identitate cu primul, dar care are legătură cu aspectul litigios dezlegat anterior. Cu privire la situația justițiabilului de bună-credință și a celui de rea-credință, apărătorul ales precizează că niciunul dintre aceștia nu are posibilitatea efectivă de a formula o cerere de revizuire bine argumentată, în termenul prevăzut de textul criticat, prin care să invoce încălcarea efectului pozitiv al autorității de lucru judecat.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

9. Prin Încheierea din 24 octombrie 2022, pronunțată în Dosarul nr. 1.499/1/2022, **Înalta Curte de Casație și Justiție** —

Completul de 5 judecători a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 511 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Viorel Sminticiuc într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat de autorul excepției împotriva deciziei de respingere ca tardivă a cererii de revizuire.

10. Prin Încheierea din 11 noiembrie 2022, pronunțată în Dosarul nr. 1.014/118/2022, **Tribunalul Constanța — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 511 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de BEJ Beciu Stelian, BEJ Gavrilescu Alin Mihail, BEJ Bogdan Ionică, BEJ Spineanu Marius-Eleodor, BEJ Deacu Vasile, BEJ Volintiru Ștefan, cu sediul în Constanța, precum și de BEJ Grasu Gelu Iulian, cu sediul în Mangalia, într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de revizuire formulate de autorii excepției.

11. **În motivarea excepției de neconstituționalitate,** autorii acesteia arată că textul criticat încalcă accesul liber la justiție, dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil, întrucât susceptibilitatea unei hotărâri de a fi revizuită în raport cu efectul pozitiv al autorității de lucru judecat nu ar putea fi constatată decât după comunicarea hotărârii și studierea considerentelor acesteia. Prin urmare, curgerea termenului de revizuire „*de la data rămânerii definitive a ultimei hotărâri*” afectează accesul real și efectiv al părților interesate la această cale de atac. Se invocă în acest sens jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului privind dreptul la un proces echitabil, prin care instanța europeană a statuat că dreptul la acțiune sau la o cale de atac trebuie să se exercite din momentul în care partea interesată cunoaște efectiv deciziile judiciare care-i impun o obligație sau care ar putea aduce atingere drepturilor și intereselor sale legitime. De asemenea, în opinia autorilor excepției, accesul liber la justiție este încălcat și prin prisma nerespectării prevederilor art. 461 din Codul de procedură civilă, care nu face distincție între căile de atac ce pot viza atât dispozitivul, cât și considerentele hotărârii, calea de atac a revizuirii, cale extraordinară de retractare, care poate fi atacată inclusiv în privința motivelor sale.

12. În ceea ce privește încălcarea principiului egalității în drepturi și a dreptului la apărare, autorii excepției susțin că justițiabilul de bună-credință, care nu va uza de calea de atac a revizuirii, întrucât nu cunoaște faptul că ar exista o încălcare a autorității de lucru judecat, va fi tratat discriminatoriu în raport cu justițiabilul de rea-credință, care va abuza de dreptul său de petiționare și va formula cerere de revizuire independent de existența unei eventuale încălcări.

13. Nu în ultimul rând, se afirmă că textul criticat ar încălca și principiul securității raporturilor juridice dacă instanțele de judecată ar putea repune în discuție soluții care se bucură de autoritate de lucru judecat.

14. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, prevederile criticate fiind constituționale. În acest sens, Înalta Curte de Casație și Justiție invocă considerentele Deciziei nr. 823 din 9 decembrie 2021, pronunțată de Curtea Constituțională.

15. **Tribunalul Constanța — Secția a II-a civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, având în vedere jurisprudența instanței de contencios constituțional care a statuat că în ipoteza în care constată existența motivului de revizuire prevăzut la art. 509 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă, instanța competentă să soluționeze cererea de revizuire nu examinează temeinicia hotărârii atacate și nu decide care dintre hotărârile potrivnice în discuție este cea judicioasă, ci se rezumă la a anula ultima hotărâre cu privire la

care constată că nesocotește autoritatea de lucru judecat a hotărârii anterioare. Pentru a decide astfel, instanța se pronunță asupra identității de părți, obiect și cauză în procesele soluționate prin hotărârile comparate, care indică încălcarea autorității de lucru judecat a primei hotărâri pronunțate. Or, în verificarea existenței triplei identități menționate, nu este necesar ca instanța care soluționează cererea de revizuire să analizeze considerentele pe care instanțele și-au fondat soluțiile pronunțate, ci soluția pronunțată și impusă prin dispozitivul hotărârilor. Dispozițiile art. 461 alin. (2) din Codul de procedură civilă privesc doar căile de atac de reformare, întrucât necesită un control judiciar efectiv al hotărârii, iar nu și căile de atac de retractare, cum este revizuirea. Câtă vreme analiza autorității de lucru judecat se rezumă la verificarea triplei identități de părți, obiect și cauză, nefiind necesară cunoașterea considerentelor ultimei hotărâri, nu există o încălcare a dreptului la un proces echitabil, respectiv nu este împiedicat accesul părților la justiție și nici nu se încalcă dreptul la apărare.

16. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

17. **Guvernul** a transmis punctul său de vedere în Dosarul nr. 2.824D/2022, prin care arată că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. În motivarea punctului său de vedere, Guvernul citează din jurisprudența Curții Constituționale, respectiv Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, Decizia nr. 351 din 3 iunie 2021, Decizia nr. 536 din 2 iulie 2020, Decizia nr. 495 din 25 iunie 2020, Decizia nr. 524 din 5 iulie 2016, Decizia nr. 23 din 27 ianuarie 2004, Decizia nr. 86 din 20 martie 2001 și Decizia nr. 501 din 30 iunie 2016, precum și din literatura juridică de specialitate.

18. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului autorului excepției și concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

19. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

20. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 511 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins:

— Art. 511 alin. (1) pct. 8: „(1) *Termenul de revizuire este de o lună și se va socoti: (...) 8. în cazul prevăzut la art. 509 alin. (1) pct. 8, de la data rămânerii definitive a ultimei hotărâri.*”

21. Prevederile art. 509 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă, la care face referire textul de lege criticat, consacră posibilitatea revizuirii unei hotărâri pronunțate asupra fondului sau care evocă fondul dacă există hotărâri definitive potrivnice, date de instanțe de același grad sau de grade diferite, care încalcă autoritatea de lucru judecat a primei hotărâri.

22. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 11 alin. (1) privind dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 16 privind principiul egalității în drepturi, ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 24 privind dreptul la apărare. De asemenea, autorii excepției apreciază că dispozițiile criticate încălcă și prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil.

23. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că aceste dispoziții au mai fost supuse controlului de constituționalitate în repetate rânduri, prin raportare la critici similare, constatând constituționalitatea acestora (a se vedea în acest sens Decizia nr. 416 din 22 septembrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 2 martie 2023, Decizia nr. 545 din 10 noiembrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 110 din 8 februarie 2023, Decizia nr. 823 din 9 decembrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 240 din 10 martie 2022, Decizia nr. 366 din 3 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 722 din 22 iulie 2021, Decizia nr. 229 din 6 aprilie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 28 mai 2021, Decizia nr. 346 din 16 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.104 din 19 noiembrie 2020).

24. În jurisprudența amintită anterior, Curtea a statuat că, potrivit art. 513 alin. (4) din Codul de procedură civilă, în cazul hotărârilor potrivnice, instanța de revizuire va anula cea din urmă hotărâre și, după caz, va trimite cauza spre rejudecare atunci când s-a încălcat efectul pozitiv al autorității de lucru judecat. Așadar, efectul admiterii revizurii îl constituie anularea celei din urmă hotărâri și trimiterea cauzei spre rejudecare, dat fiind faptul că revizuirea reprezintă o cale de atac extraordinară, de retractare, nedevolutivă, iar în cadrul judecării acesteia nu este permisă și soluționarea fondului pricinii.

25. În Decizia nr. 416 din 22 septembrie 2022 (paragrafele 35—38), Curtea a reținut că, în ipoteza în care constată existența motivului de revizuire prevăzut la art. 509 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă (există hotărâri definitive potrivnice, date de instanțe de același grad sau de grade diferite, care încalcă autoritatea de lucru judecat a primei hotărâri), instanța competentă să soluționeze cererea de revizuire nu examinează temeinicia hotărârii atacate și nu decide care dintre hotărârile potrivnice în discuție este cea judicioasă, ci se rezumă la a anula ultima hotărâre cu privire la care constată că nesocotește autoritatea de lucru judecat a hotărârii anterioare. Pentru a decide astfel, instanța se pronunță asupra identității de părți, obiect și cauză în procesele soluționate prin hotărârile comparate, care indică încălcarea autorității de lucru judecat a primei hotărâri pronunțate. Or, în verificarea existenței triplei identități menționate, nu este necesar ca instanța care soluționează cererea de revizuire să analizeze considerentele pe care instanțele și-au fondat soluțiile pronunțate, ci soluția pronunțată și impusă prin dispozitivul hotărârilor. Art. 461 alin. (1) din Codul de procedură civilă clarifică obiectul asupra căruia poartă orice cale de atac, stabilind că partea din hotărâre împotriva căreia se îndreaptă aceasta este soluția cuprinsă în dispozitivul hotărârii. Așadar, revizuirea, la fel ca orice altă cale de atac, indiferent de caracterul acesteia — ordinară sau extraordinară, de reformare sau de retractare, devolutivă sau nedevolutivă —, se îndreaptă împotriva soluției cuprinse în dispozitivul hotărârii.

26. Chiar dacă în concepția actuală a Codului de procedură civilă se bucură de autoritate de lucru judecat atât dispozitivul hotărârii, cât și considerentele pe care acesta se sprijină, după cum prevede art. 430 alin. (2), revizuirea întemeiată pe motivul nesocotirii autorității de lucru judecat nu poate viza decât soluția pronunțată, de vreme ce efectul admiterii cererii de revizuire este anularea ultimei hotărâri, în întregul ei, fără analiza eventualei contrarietăți existente între considerentele decisive ale hotărârilor în discuție. Este adevărat că art. 461 alin. (2) din Codul de procedură civilă reglementează și problema considerentelor, în sensul că, potrivit acestuia, calea de atac

poate să vizeze anumite considerente ale hotărârii, și anume cele prin care s-au dat dezlegări unor probleme de drept ce nu au legătură cu judecata acelui proces sau care sunt greșite ori cuprind constatări de fapt ce prejudiciază partea. Într-o asemenea situație, instanța, admitând calea de atac, va înlătura acele considerente și le va înlocui cu propriile considerente, menținând soluția cuprinsă în dispozitivul hotărârii atacate. Însă această ipoteză este valabilă numai în ceea ce privește căile de atac de reformare, întrucât necesită un control judiciar efectiv al hotărârii, iar nu și în ceea ce privește căile de atac de retractare, așa cum este revizuirea. Astfel, după cum a observat Curtea, considerentele decizorii, prin care a fost soluționată pe cale incidentală o chestiune litigioasă, nu pot constitui motiv de revizuire a celei de-a doua hotărâri ca urmare a faptului că ar contraveni considerentelor decizorii cuprinse într-o altă hotărâre anterioară. Aceasta, deoarece o astfel de ipoteză este exclusă de existența unei alte căi procedurale puse la îndemâna părții interesate încă din timpul soluționării celui de-al doilea proces, și anume posibilitatea acesteia de a invoca excepția autorității de lucru judecat cu referire la soluția dată privind aceeași chestiune litigioasă rezolvată pe cale incidentală într-o cauză precedentă. Prin urmare, în condiții de diligență procesuală, se poate preveni apariția unor considerente decizorii contradictorii, astfel încât să nu se mai pună problema unei eventuale revizurii întemeiate pe un asemenea motiv.

27. Așadar, Curtea a reținut că împrejurarea că termenul de introducere a cererii de revizuire curge de la pronunțarea ultimei hotărâri și nu de la comunicarea acesteia nu împiedică accesul la justiție al părții și nici dreptul la apărare, întrucât demonstrarea existenței motivului de revizuire prevăzut la art. 509 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă nu presupune cunoașterea considerentelor dezvoltate de instanța care a pronunțat ultima hotărâre, ci implică doar existența identității de părți, obiect și cauză din cele două procese, lucru posibil și în lipsa motivării hotărârii a cărei revizuire se solicită. De asemenea, obligația părților de a-și exercita drepturile procesuale în cadrul termenelor stabilite de lege reprezintă expresia aplicării principiului privind dreptul persoanei la judecarea procesului său în mod echitabil și într-un termen rezonabil, instituirea unor termene procesuale servind unei mai bune administrări a justiției, precum și necesității aplicării și respectării drepturilor și garanțiilor procesuale ale părților. Tot astfel, Curtea a statuat că, în toate cazurile în care legiuitorul a condiționat valorificarea unui drept de exercitarea sa în interiorul unui anumit termen, nu a procedat astfel în scopul restrângerii accesului liber la justiție, ci exclusiv pentru a asigura cadrul legal în vederea exercitării dreptului constituțional prevăzut de art. 21 (a vedea în acest sens Decizia nr. 529 din 15 iulie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.116 din 23 noiembrie 2021, paragraful 13).

28. Așadar, Curtea a constatat că formularea și motivarea unei cereri de revizuire nu depind în mod direct de cunoașterea argumentării instanței care a stat la baza pronunțării hotărârii atacate, astfel că stabilirea momentului pronunțării ca început al termenului de introducere a revizurii nu îngreădește accesul liber la justiție al autorilor excepției și nici dreptul acestora la un proces echitabil.

29. Referitor la pretinsa încălcare a principiului egalității în drepturi și a dreptului la apărare din perspectiva unei conduite diferite pe care un justițiabil ar putea să o aibă în ceea ce privește formularea unei cereri de revizuire, aceasta nu constituie o veritabilă critică de neconstituționalitate, întrucât autorii excepției nu precizează modalitatea în care textul criticat contravine dispozițiilor constituționale anterior menționate.

Or, potrivit art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sesizările adresate Curții Constituționale trebuie motivate. Prin urmare, Curtea nu se poate substitui autorilor excepției în ceea ce privește formularea unor motive de neconstituționalitate. Acest fapt ar avea semnificația exercitării unui control de constituționalitate din oficiu, ceea ce este inadmisibil în raport cu dispozițiile art. 146 din Constituție. Eventuala temeinicie sau netemeinicie a unei cereri de revizuire va fi analizată de instanța de judecată competentă cu soluționarea acesteia, fiind atributul exclusiv al instanțelor judecătorești.

30. Sub aspectul susținerilor referitoare la admisibilitatea revizuirii hotărârii în situația în care în cauză a fost deja ridicată excepția autorității de lucru judecat, iar instanța a omis să se pronunțe asupra acesteia sau aceea în care instanța de recurs nu ar fi ținut cont de efectul pozitiv al autorității de lucru judecat, Curtea apreciază că acestea nu pot constitui o critică de neconstituționalitate, ci reprezintă o problemă de aplicare a legii la cauză dedusă judecătii, atribuție ce revine instanțelor judecătorești competente.

31. În ceea ce privește dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție, criticate de autorii excepției, Curtea a reținut că acestea cuprind anumite exigențe ce țin de principiul legalității, de asigurarea interpretării unitare a legii, de calitatea legii (căreia i se subsumează claritatea, precizia, previzibilitatea și accesibilitatea legii), de principiul securității juridice care consacră securitatea juridică a persoanei, concept care se definește ca un complex de garanții de natură sau cu valențe constituționale inerente statului de drept, în considerarea cărora legiuitorul are obligația constituțională de a asigura atât o stabilitate firească a dreptului, chiar prin respectarea

neretroactivității legii, cât și valorificarea în condiții optime a drepturilor și a libertăților fundamentale (a se vedea, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 454 din 4 iulie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 836 din 1 octombrie 2018, paragraful 68).

32. Referitor la principiul securității raporturilor juridice, instanța de la Strasbourg a reținut că acesta este unul dintre elementele fundamentale ale supremației dreptului (a se vedea, spre exemplu, Hotărârea din 6 iunie 2005, pronunțată în Cauza *Androne împotriva României*, paragraful 44; Hotărârea din 7 octombrie 2009, pronunțată în Cauza *Stanca Popescu împotriva României*, paragraful 99). Totodată, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că, odată ce statul adoptă o soluție, aceasta trebuie să fie pusă în aplicare cu claritate și coerență rezonabile pentru a evita pe cât este posibil insecuritatea juridică și incertitudinea pentru subiectele de drept vizate de către măsurile de aplicare a acestei soluții (a se vedea în acest sens Hotărârea din 1 decembrie 2005, pronunțată în Cauza *Păduraru împotriva României*, paragraful 92; Hotărârea din 6 decembrie 2007, pronunțată în Cauza *Beian împotriva României*, paragraful 33).

33. Aplicând la prezenta cauză considerentele jurisprudențiale de principiu mai sus expuse, Curtea constată că textul criticat este clar, precis și previzibil în ceea ce privește termenul în care se poate formula cererea de revizuire și momentul de la care acesta începe să curgă. De asemenea, acesta nu încalcă principiul securității raporturilor juridice, ci, dimpotrivă, asigură cadrul legal în care orice persoană interesată își poate exercita drepturile procesuale, stabilind un termen rezonabil pentru formularea unei căi extraordinare de atac și protejând astfel stabilitatea raporturilor juridice.

34. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Viorel Sminticiuc în Dosarul nr. 1.499/1/2022 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători și de BEJ Beciu Stelian, BEJ Gavrilescu Alin Mihail, BEJ Bogdan Ionică, BEJ Spineanu Marius-Eleodor, BEJ Deacu Vasile, BEJ Volintiru Ștefan, cu sediul în Constanța, precum și de BEJ Grasu Gelu Iulian, cu sediul în Mangalia, în Dosarul nr. 1.014/118/2022 al Tribunalului Constanța — Secția a II-a civilă și constată că dispozițiile art. 511 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători și Tribunalului Constanța — Secția a II-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 20 aprilie 2023.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Pentru magistrat-asistent,
Raluca-Alexandra Buterez-Fășie,
în temeiul art. 426 alin. (4) din Codul de procedură civilă
coroborat cu art. 14 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea
și funcționarea Curții Constituționale,
semnează
prim-magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 316

din 30 mai 2023

referitoare la excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, a Ordonanței Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, în ansamblu, și a dispozițiilor anexei nr. 1 lit. D la aceasta, a Ordonanței Guvernului nr. 8/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 138/1999 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului militar din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, precum și acordarea unor drepturi salariale personalului civil din aceste instituții și pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor și a Ordonanței Guvernului nr. 64/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, în ansamblu, și a dispozițiilor art. II din aceasta, ale art. 1 alin. (2) și ale art. 10 alin. (1) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, ale art. 7 lit. b) și ale art. 38 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, ale art. II art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, ale art. 1 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice și ale art. 5 alin. (1) lit. a) și b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, ale Ordonanței Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, în ansamblu, ale art. II din Ordonanța Guvernului nr. 8/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 138/1999 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului militar din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, precum și acordarea unor drepturi salariale personalului civil din aceste instituții și pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 38/2003 privind

salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor și a Ordonanței Guvernului nr. 64/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, ale art. 1 alin. (2) și ale art. 10 alin. (1) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, ale art. 7 lit. b) și ale art. 38 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative, ale art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și

alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, ale art. 1 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice și ale art. 5 alin. (1) lit. a) și b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, excepție ridicată de Sindicatul Polițiștilor din România „Diamantul”, în numele și pentru membrii săi Roxana Mariana Albușel și alții, în Dosarul nr. 20.058/3/2018 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.353D/2019.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele Curții dispune să se facă apelul și în dosarele Curții Constituționale nr. 150D/2020, nr. 151D/2020, nr. 1.059D/2020, nr. 1.253D/2020, nr. 1.614D/2020 și nr. 2.384D/2020, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Ordonanța Guvernului nr. 8/2008 și ale anexei nr. 1 lit. D din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, respectiv a dispozițiilor art. 38 alin. (2) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017, ale art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, ale art. 1 din Legea nr. 285/2010 și ale art. 5 alin. (1) lit. a) și b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010, ridicată de Doru Cristache și Adrian Ovidiu Nacu în Dosarul nr. 30.570/3/2019 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și de Marian Iulian Bunea, Florin Daniel Pelisanu și Gheorghe Severian Berbece în Dosarul nr. 30.316/3/2019* al aceleiași instanțe, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Ordonanța Guvernului nr. 8/2008, ale art. 38 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017 și ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017, ridicată de Gheorghe Dorel Laza în Dosarul nr. 2.769/85/2019* al Tribunalului Sibiu — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (2) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017, ale art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, ale art. 1 din Legea nr. 285/2010 și ale art. 5 alin. (1) lit. a) și b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010, ridicată de Gabriel Pungă, Nicoleta Iulia Sîrbu, Cristina Trașcă, Cătălina Sevestrean, Alexandru Paul Popescu, Marius Bogdan Geamănu și Mihai Aurel Barbu în Dosarul nr. 7.156/63/2019* al Tribunalului Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal, și excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017 și ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017, ridicată de Marian Luca, Claudia Simona Dumitrache, Amalia Elena Boriceanu în Dosarul

nr. 30.317/3/2019 al Tribunalului Prahova — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

4. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea cauzelor. Curtea, având în vedere similitudinea de obiect al cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 150D/2020, nr. 151D/2020, nr. 1.059D/2020, nr. 1.253D/2020, nr. 1.614D/2020 și nr. 2.384D/2020 la Dosarul nr. 3.353D/2019, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 195 din 7 aprilie 2022.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

7. Prin Încheierea din 10 septembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 20.058/3/2018, prin încheierile din 20 ianuarie 2020, pronunțate în Dosarul nr. 30.570/3/2019, și prin Încheierea din 17 noiembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 30.316/3/2019*, **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 360/2002, ale Ordonanței Guvernului nr. 38/2003, ale art. II din Ordonanța Guvernului nr. 8/2008, ale art. 1 alin. (2) și ale art. 10 alin. (1) din Legea-cadru nr. 284/2010, ale art. 7 lit. b) și ale art. 38 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017, ale art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, ale art. 1 din Legea nr. 285/2010 și ale art. 5 alin. (1) lit. a) și b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010, cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Ordonanța Guvernului nr. 8/2008 și ale anexei nr. 1 lit. D din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, respectiv cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (2) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017, ale art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, ale art. 1 din Legea nr. 285/2010 și ale art. 5 alin. (1) lit. a) și b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010.**

8. Prin Încheierea din 9 iulie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 2.769/85/2019*, **Tribunalul Sibiu — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Ordonanța Guvernului nr. 8/2008, ale art. 38 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017 și ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017.**

9. Prin Încheierea din 13 iulie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 7.156/63/2019*, **Tribunalul Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu**

excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (2) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017, ale art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, ale art. 1 din Legea nr. 285/2010 și ale art. 5 alin. (1) lit. a) și b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010.

10. Prin Încheierea din 17 iulie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 30.317/3/2019, **Tribunalul Prahova — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017 și ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017.**

11. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Sindicatul Polițiștilor din România „Diamantul”, în numele și pentru membrii săi Roxana Mariana Albușel și alții, de Doru Cristache și Adrian-Ovidiu Nacu, de Gheorghe Dorel Laza, de Gabriel Pungă, Nicoleta Iulia Sirbu, Cristina Trașcă, Cătălina Sevestrean, Alexandru Paul Popescu, Marius Bogdan Geamănu, Mihai Aurel Barbu, de Marian Luca, Claudia Simona Dumitrache, Amalia Elena Boriceanu și de Marian Iulian Bunea, Florin Daniel Pelisanu și Gheorghe Severian Berbece în cauze având ca obiect soluționarea cererilor de recalculare a drepturilor salariale și achitare a diferențelor dintre drepturile salariale efectiv plătite și drepturile salariale ce vor rezulta prin recalculare.

12. **În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prevederile art. 38 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017, ale art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013, ale art. II art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, ale art. 1 din Legea nr. 285/2010 și ale art. 5 alin. (1) lit. a) și b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 contravin dispozițiilor art. 1 alin. (4) și (5) din Constituție, deoarece conțin formulări de trimitere la cuantumuri salariale stabilite într-o lună anterioară, potrivit legislației în vigoare în luna respectivă, de exemplu, „se mențin în plată la nivelul acordat pentru luna (...)”, „se menține la același nivel cu cel ce se acordă pentru luna (...)”, „și păstrează salariul, solda sau, după caz, indemnizația lunară de încadrare brut/brută avute la această dată”.** Niciuna dintre normele mai sus menționate nu reglementează concret, precis, clar cuantumurile elementelor salariale, ceea ce generează o situație cu totul ieșită din comun, în care salarizarea personalului bugetar a fost reglementată, în perioada 2010—2017, printr-un lanț nesfârșit de norme de trimitere la norme precedente, care în loc să conțină norme de reglementare substanțială conține norme de trimitere care, în final, regresează la legislația de salarizare valabilă în anul 2009. Se încalcă principiul securității raporturilor juridice, deoarece fiecare normă criticată este lipsită de claritate și precizie, întrucât nu reglementează efectiv cuantumurile drepturilor salariale vizate de reglementare. De asemenea, fiecare normă criticată trimite la o altă normă de trimitere și ultraactivează normele de salarizare care au precedat-o și care și-au încetat efectele la intrarea în vigoare a normei criticate, fie prin abrogare expresă, fie prin atingerea termenului de valabilitate a normei. Cu titlu de exemplu, art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016 a fost abrogat

formal la intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017, dar a fost ultraactivat prin art. 38 alin. (2) lit. a) din legea-cadru. Similar, art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016 a fost ultraactivat prin art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017.

13. Astfel, s-a încălcat principiul securității raporturilor juridice, întrucât, pe lângă împrejurarea că normele s-au ultraactivat unele pe altele, lanțul normelor de trimitere regresivă a ultraactivat și a perpetuat ultraactivitatea sistemului de salarizare valabil în anul 2009, dar abrogat de la 1 ianuarie 2019. În mod particular, lanțul normelor de trimitere a ultraactivat normele abrogate din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 și art. II din Ordonanța Guvernului nr. 8/2008, reglementând coeficienți de funcție și de grad profesional pentru reclamanți, valoare de referință sectorială, sporuri și alte suplimente, metode de calcul.

14. Se mai susține că normele contestate încalcă și principiul separației puterilor în stat, deoarece Guvernul a utilizat mecanismul ordonanțelor de urgență succesive pentru a bloca efectul legilor-cadru de salarizare adoptate de Parlament, ca autoritate legiuitoare. Legile-cadru nr. 330/2009 și nr. 284/2010 au prevăzut coeficienți noi de funcție și o valoare unică de referință, care însă nu s-au aplicat niciodată, ca efect al textelor contestate din ordonanțele de urgență succesive. Toate legile-cadru de salarizare din anul 2010 până în prezent au stabilit, ca principiu general, principiul legalității, în sensul că drepturile de natură salarială se stabilesc prin norme juridice de forță legii. O normă care trimite generic la niște cuantumuri dintr-o lună precedentă care, de altfel, nu sunt precizate nici în normele de salarizare care au precedat-o nu întrunește exigențele de precizie și claritate ce caracterizează un act normativ și creează insecuritate juridică, destinatarii legii fiind în imposibilitate să își adapteze conduita exigențelor legii.

15. De asemenea, se invocă aspecte din jurisprudența în materie a Curții Constituționale privind criteriile de calitate a legii (spre exemplu, Decizia nr. 201 din 7 aprilie 2016, Decizia nr. 196 din 4 aprilie 2013, Decizia nr. 318 din 21 mai 2019 sau Decizia nr. 654 din 17 octombrie 2017) și prevederile Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative.

16. Referitor la dispozițiile art. 38 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017, se susține că acestea contravin și prevederilor art. 41 alin. (2), art. 47 din Constituție și principiului nediscriminării, întrucât nu asigură egalitate de tratament juridic între categoria polițiștilor din Ministerul Afacerilor Interne și personalul angajat în baza unui contract individual de muncă, supus regulilor din Codul muncii.

17. Totodată, se arată că atât dispozițiile art. 38 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017, cât și ordonanțele Guvernului nr. 38/2003 și nr. 8/2008 contravin prevederilor art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție, deoarece cele două alineate prelungesc o situație juridică preconstituită prin cele două ordonanțe simple ale Guvernului care, făcând abstracție că au fost abrogate/respinse, nu au avut statut de lege organică. Or, salarizarea polițiștilor face parte din statutul acestora, care trebuie reglementat prin lege organică.

18. De asemenea, ordonanțele Guvernului nr. 38/2003 și nr. 8/2008 contravin prevederilor art. 115 alin. (1) și (6) din Constituție, deoarece încalcă interdicția de a se reglementa prin ordonanțe simple în domeniile legii organice, or, salarizarea polițiștilor este un domeniu rezervat exclusiv legii organice.

19. Deși legile-cadru nr. 330/2009 și nr. 284/2010 și Legea nr. 285/2010 prevedeau valori de referință sectorială mărite, acestea nu s-au aplicat niciodată în integralitate, fiind aplicate doar prevederile care prelungeau de fapt activitatea ordonanțelor Guvernului nr. 38/2003 și nr. 8/2008, abrogate, ceea ce contravine și principiului securității juridice și prevederilor art. 78 din Constituție.

20. Cât privește dispozițiile art. 1 alin. (2) și ale art. 10 alin. (1) din Legea-cadru nr. 284/2010, se susține că acestea derogă, fără nicio rațiune legitimă, de la prevederile Codului muncii și de la garanțiile prevăzute de art. 164 și 264 din acesta, garanții instituite împotriva riscului scăderii salariului sub salariul minim brut garantat pe țară, ceea ce contravine art. 41 alin. (2) și art. 47 din Constituție, dar și principiului nediscriminării.

21. Referitor la Legea nr. 360/2002, se susține că aceasta încalcă art. 148 alin. (2) din Constituție, prin raportare la Directiva 91/533/CEE a Consiliului din 14 octombrie 1991 privind obligația angajatorului de a informa lucrătorii asupra condițiilor aplicabile contractului sau raportului de muncă și dreptul de acces neîngrădit la justiție, deoarece nu prevede reguli de punere în aplicare a prevederilor art. 1—3, 5, 8 și 9 din această directivă.

22. În ceea ce privește dispozițiile art. 7 lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017, se susține că acestea încalcă dreptul la un salariu minim brut pe țară, prevăzut de art. 41 alin. (2) din Constituție, ca măsură de protecție împotriva sărăciei. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a stabilit că sporurile și premiile nu sunt drepturi fundamentale, spre deosebire de salariul de bază sau echivalentul salarial pentru polițist, salariul de funcție. În același sens este și art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 1/2017 pentru stabilirea salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată, care protejează și salariul de funcție. Însă art. 7 lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017 are un grad de generalitate mai mare decât art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 1/2017, întrucât nu ia în considerare posibilitatea ca în salariul de funcție al polițistului să existe drepturi secundare, cum a fi sporuri, sume compensatorii sau alte adaosuri. Așadar, art. 7 lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017 permite interpretarea că sporurile ar putea fi luate în considerare ca majorare a salariului de bază/de funcție pentru a servi la comparația cu salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată. Or, această ipoteză nu corespunde scopului legiuitorului constituțional de a oferi protecție împotriva scăderii salariului de bază/de funcție, ca drept fundamental, sub un prag minim, astfel că această interpretare contravine art. 41 alin. (2) din Constituție.

23. **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal**, în dosarele Curții Constituționale nr. 3.353D/2019, nr. 150D/2020 și nr. 151D/2020, **Tribunalul Sibiu — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal**, **Tribunalul Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal** și **Tribunalul Prahova — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** apreciază că dispozițiile criticate sunt constituționale.

24. **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal**, în Dosarul Curții Constituționale nr. 2.384D/2020, consideră că dispozițiile criticate contravin art. 1 alin. (4) și (5) din Constituție. Astfel, pe de o parte, normele criticate sunt lipsite de claritate și precizie, întrucât nu reglementează efectiv cuantumul drepturilor salariale vizate de reglementare, ci fac trimitere la alte norme de trimitere, care trimit la altă normă de trimitere. Pe de altă parte, întregul lanț al normelor de trimitere a încălcat principiul securității raporturilor juridice, întrucât salarizarea bugetarilor s-a realizat după norme care făceau trimitere la alte norme, care erau abrogate la intrarea în vigoare a normei noi. Lanțul de norme contestate încalcă și principiul separației puterilor în stat, deoarece Guvernul a utilizat mecanismul ordonanțelor de urgență pentru a bloca efectul legilor-cadru de salarizare adoptate de Parlament, ca autoritate legiuitoare.

25. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

26. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au transmis punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

27. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

28. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum reiese din motivările autorilor excepției de neconstituționalitate, îl constituie Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 24 iunie 2002, Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, în ansamblu, și dispozițiile anexei nr. 1 lit. D la aceasta (forma în vigoare înainte de abrogare prin art. 48 din Legea-cadru nr. 330/2009), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 65 din 2 februarie 2003, Ordonanța Guvernului nr. 8/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 138/1999 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului militar din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, precum și acordarea unor drepturi salariale personalului civil din aceste instituții și pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor și a Ordonanței Guvernului nr. 64/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, în ansamblu, și dispozițiile art. II din aceasta (forma în vigoare înainte de abrogare prin art. 48 din Legea-cadru nr. 330/2009), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 78 din 31 ianuarie 2008, ale art. 1 alin. (2) și ale art. 10 alin. (1) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 28 decembrie 2010, ale art. 7 lit. b) și ale art. 38 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 30 ianuarie 2017, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.035 din 22 decembrie 2016, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 923 din 11 decembrie 2015, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 925 din 18 decembrie 2014, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 703 din 15 noiembrie 2013, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului

nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 10 septembrie 2010, ale art. 1 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 878 din 28 decembrie 2010, și ale art. 5 alin. (1) lit. a) și b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 62 din 27 ianuarie 2010.

29. Cu privire la obiectul excepției de neconstituționalitate, Curtea reține că, în ceea ce privește Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, sunt vizate, în realitate, prevederile art. II art. 1 alin. (1) din acest act normativ. Totodată, anterior sesizării Curții Constituționale, anexa nr. 1 la Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 și prevederile art. II din Ordonanța Guvernului nr. 8/2008 au fost abrogate de art. 48 alin. (1) pct. 9 și 26 din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 9 noiembrie 2009, iar Ordonanța Guvernului nr. 8/2008 a fost respinsă prin Legea nr. 49/2012 privind respingerea Ordonanței Guvernului nr. 8/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 138/1999 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului militar din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, precum și acordarea unor drepturi salariale personalului civil din aceste instituții și pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor și a Ordonanței Guvernului nr. 64/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 185 din 22 martie 2012. De asemenea, Legea-cadru nr. 330/2009 a fost abrogată prin Legea-cadru nr. 284/2010, care a fost abrogată prin art. 44 alin. (1) pct. 9 din Legea-cadru nr. 153/2017. De asemenea, prevederile art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013, ale art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, ale art. 1 din Legea nr. 285/2010 au fost abrogate prin art. 44 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017. Prevederile art. 5 alin. (1) lit. a) și b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 au fost abrogate prin art. 39 lit. x) din Legea-cadru nr. 284/2010. De asemenea, Curtea observă că art. 38 alin. (2) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017, art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 și art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016 au avut aplicabilitate limitată în timp, în cursul anului 2017. Însă, având în vedere cele reținute prin Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, potrivit căreia „sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare”, și faptul că dispozițiile legale criticate sunt incidente în cauzele în care s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, Curtea urmează să exercite controlul de constituționalitate asupra dispozițiilor criticate.

30. Curtea reține că anexa nr. 1 la Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 reglementează coeficienții de ierarhizare pentru funcțiile îndeplinite, specifice polițiștilor, agenților de poliție, și coeficienții de ierarhizare ai salariului de grad profesional pentru polițiști, iar lit. D din aceasta prevede valoarea de referință

sectorială. Dispozițiile de lege criticate punctual prevăd următoarele:

— Art. II din Ordonanța Guvernului nr. 8/2008: „(1) Începând cu data de 1 aprilie 2008, valoarea de referință sectorială pentru determinarea soldelor de funcție și grad ale personalului militar, potrivit prevederilor Legii nr. 138/1999, cu modificările și completările ulterioare, valoarea de referință sectorială în raport cu care se calculează salariile funcționarilor publici cu statut special, potrivit Ordonanței Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, aprobată cu modificări prin Legea nr. 353/2003, cu modificările și completările ulterioare, și valoarea de referință sectorială în baza căreia se calculează salariile funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, potrivit prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 64/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, aprobată cu modificări prin Legea nr. 462/2006, cu modificările ulterioare, se stabilesc la 193,4694 lei.

(2) Începând cu data de 1 octombrie 2008, valoarea de referință sectorială prevăzută la alin. (1) devine 197,3387 lei.

(3) Soldele de funcție și de grad ale personalului militar, respectiv salariile pentru funcția îndeplinită și pentru gradul profesional deținut de funcționarii publici cu statut special, calculate potrivit alin. (1) și (2), vor fi întregite la un leu, în favoarea personalului.”;

— Art. 1 alin. (2) din Legea-cadru nr. 284/2010: „Începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi, drepturile salariale ale personalului prevăzute la alin. (1) sunt și rămân în mod exclusiv cele prevăzute în prezenta lege.”;

— Art. 10 alin. (1) din Legea-cadru nr. 284/2010: „Salariile de bază, soldele/salariile de funcție și indemnizațiile lunare de încadrare se stabilesc prin înmulțirea coeficienților de ierarhizare corespunzător claselor de salarizare cu valoarea de referință, rotunjindu-se din leu în leu în favoarea salariatului.”;

— Art. 7 lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017: „În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarea semnificație: [...] b) solda de funcție/salariul de funcție reprezintă suma de bani la care are dreptul lunar personalul militar, polițiștii și funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, corespunzător funcției îndeplinite, stabilită/stabilit conform anexelor nr. I—IX, care nu poate fi mai mică/mic decât nivelul salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată.”;

— Art. 38 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017: „(1) Prevederile prezentei legi se aplică etapizat, începând cu data de 1 iulie 2017.

(2) Începând cu data de 1 iulie 2017: a) se mențin în plată la nivelul acordat pentru luna iunie 2017, până la 31 decembrie 2017, cuantumul brut al salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție și indemnizațiilor de încadrare, precum și cuantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut lunar, indemnizația brută de încadrare, solda lunară de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice, în măsura în care personalul ocupă aceeași funcție și își desfășoară activitatea în aceleași condiții.”;

— Art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017: „În perioada 1 martie—31 decembrie 2017, se mențin în plată la nivelul acordat pentru luna februarie 2017 cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare lunară, precum și cuantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut, solda lunară brută/salariul lunar brut, indemnizația brută de încadrare de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice, în măsura în care își desfășoară activitatea în aceleași condiții și nu se aplică valoarea de referință și coeficienții de ierarhizare

corespunzători claselor de salarizare prevăzuți în anexele la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare.”;

— Art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016: „În perioada 1 ianuarie—28 februarie 2017, cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare lunară de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se menține la același nivel cu cel ce se acordă pentru luna decembrie 2016 în măsura în care personalul își desfășoară activitatea în aceleași condiții și nu se aplică valoarea de referință și coeficienții de ierarhizare corespunzători claselor de salarizare prevăzuți în anexele la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare.”;

— Art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015: „În anul 2016, cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se menține la același nivel cu cel ce se acordă pentru luna decembrie 2015, în măsura în care personalul își desfășoară activitatea în aceleași condiții și nu se aplică valoarea de referință și coeficienții de ierarhizare corespunzători claselor de salarizare prevăzuți în anexele la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare.”;

— Art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014: „În anul 2015, cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se menține la același nivel cu cel ce se acordă pentru luna decembrie 2014 în măsura în care personalul își desfășoară activitatea în aceleași condiții și nu se aplică valoarea de referință și coeficienții de ierarhizare corespunzători claselor de salarizare prevăzuți în anexele la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare.”;

— Art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013: „În anul 2014, cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se menține la același nivel cu cel ce se acordă pentru luna decembrie 2013 în măsura în care personalul își desfășoară activitatea în aceleași condiții și nu se aplică valoarea de referință și coeficienții de ierarhizare corespunzători claselor de salarizare prevăzuți în anexele la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare.”;

— Art. II art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010: „Pentru anul 2012 se aprobă instituirea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, după cum urmează:

Art. 1. — (1) În anul 2012, cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare se menține la același nivel cu cel ce se acordă personalului plătit din fonduri publice pentru luna decembrie 2011.”;

— Art. 1 din Legea nr. 285/2010: „(1) Începând cu 1 ianuarie 2011, cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare, astfel cum au fost acordate personalului plătit din fonduri publice pentru luna octombrie 2010, se majorează cu 15%.

(2) Începând cu 1 ianuarie 2011, cuantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut, solda lunară brută/salariul lunar brut, indemnizația brută de

încadrare, astfel cum au fost acordate personalului plătit din fonduri publice pentru luna octombrie 2010, se majorează cu 15%, în măsura în care personalul își desfășoară activitatea în aceleași condiții.

(3) Cuantumul brut al drepturilor prevăzute la alin. (1) și (2) se va stabili în anul 2011 ținându-se seama de gradul sau treapta profesională, vechimea în muncă, vechimea în funcție sau, după caz, în specialitate, dobândite în condițiile legii până la 31 decembrie 2010.

(4) Cuantumul soldei de grad/salariului gradului profesional, al soldei de comandă/salariului de comandă, precum și cuantumul gradațiilor, astfel cum au fost acordate personalului plătit din fonduri publice pentru luna octombrie 2010, se majorează cu 15%.

(5) În salariul de bază, indemnizația lunară de încadrare, respectiv în solda funcției de bază/salariul funcției de bază aferente lunii octombrie 2010 sunt cuprinse sporurile, indemnizațiile, care potrivit Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare, făceau parte din salariul de bază, din indemnizația de încadrare brută lunară, respectiv din solda/salariul funcției de bază, precum și sumele compensatorii cu caracter tranzitoriu, acordate potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, cu modificările ulterioare. Sporurile stabilite prin legi sau hotărâri ale Guvernului necuprinse în Legea-cadru nr. 330/2009, cu modificările ulterioare, și care au fost acordate în anul 2010 ca sume compensatorii cu caracter tranzitoriu sau, după caz, ca sporuri la data reîncadrării se introduc în salariul de bază, în indemnizația de încadrare brută lunară, respectiv în solda/salariul de funcție, fără ca prin acordarea lor să conducă la creșteri salariale, altele decât cele prevăzute de prezenta lege.”;

— Art. 5 alin. (1) lit. a) și b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010: „(1) Începând cu luna ianuarie 2010, personalul aflat în funcție la 31 decembrie 2009 își păstrează salariul, solda sau, după caz, indemnizația lunară de încadrare brut/brută avute la această dată, fără a fi afectate de măsurile de reducere a cheltuielilor de personal din luna decembrie 2009 prevăzute la art. 10 din Legea nr. 329/2009, care se calculează după cum urmează:

a) la salariul de bază, solda/salariul funcției de bază sau, după caz, indemnizația lunară de încadrare corespunzătoare funcțiilor avute la data de 31 decembrie 2009 se adaugă cuantumul sporurilor și indemnizațiilor care se introduc în acesta/aceasta, prevăzute în notele la anexele la Legea-cadru nr. 330/2009, numai personalului care a beneficiat de acestea, în măsura în care își desfășoară activitatea în aceleași condiții;

b) sporurile, indemnizațiile și alte drepturi salariale prevăzute în anexele la Legea-cadru nr. 330/2009 care nu se introduc în salariul de bază, solda/salariul funcției de bază sau, după caz, indemnizația lunară de încadrare se acordă în aceleași cuantumi de la 31 decembrie 2009, numai personalului care a beneficiat de acestea, în măsura în care își desfășoară activitatea în aceleași condiții, cu respectarea prevederilor art. 23 din Legea-cadru nr. 330/2009.”

31. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (4) și (5) privind separația și echilibrul puterilor în cadrul democrației constituționale și obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 16 privind egalitatea în fața legii, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 41 alin. (2) privind măsuri de protecție socială, art. 47 privind nivelul de trai, art. 73 alin. (3) lit. j) privind reglementarea numai prin lege organică a statutului funcționarului public, art. 78

privind intrarea în vigoare a legii, art. 115 alin. (1) și (6) privind condițiile de adoptare a ordonanțelor Guvernului și art. 148 alin. (2) privind integrarea în Uniunea Europeană.

32. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține, referitor la dispozițiile art. 38 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013, ale art. II art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, ale art. 1 din Legea nr. 285/2010 și ale art. 5 alin. (1) lit. a) și b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010, că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor criticate, excepția de neconstituționalitate fiind ridicată de același autor, prin Decizia nr. 624 din 7 octombrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 119 din 7 februarie 2022, sau Decizia nr. 195 din 7 aprilie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 782 din 5 august 2022.

33. Curtea a invocat jurisprudența sa prin care a reținut, în esență, că, deși după anul 2010 legiuitorul și-a propus instituirea unui sistem de salarizare unic, care să aducă transparență și previzibilitate în materia salarizării, în fapt, drepturile salariale s-au calculat pornind de la quantumul stabilit potrivit legislației anterioare, în fiecare an actele normative care au reglementat salarizarea personalului bugetar plătit din fonduri publice făcând trimitere la quantumul drepturilor salariale din anul precedent. Astfel, stabilirea acestor drepturi este un proces dificil, care nu corespunde intențiilor pe care legiuitorul le-a avut atunci când a conceput sistemul unic de salarizare și care face greu de înțeles principiile avute în vedere în reglementarea drepturilor anumitor categorii socioprofesionale. Totodată, calculul drepturilor salariale se face pornind de la quantumul stabilit potrivit legislației anterioare anului 2010.

34. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la încălcarea art. 1 alin. (5) din Constituție, Curtea a reținut, la paragrafele 21 și 22 ale Deciziei nr. 195 din 7 aprilie 2022, că stabilirea sistemului de salarizare pentru sectorul bugetar este un drept și o obligație a legiuitorului și că stabilirea principiilor și a condițiilor concrete de acordare a drepturilor salariale personalului bugetar intră în atribuțiile exclusive ale legiuitorului. În același sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia statele se bucură de o largă marjă de apreciere pentru a determina oportunitatea și intensitatea politicilor lor în domeniul sumelor care urmează a fi plătite angajaților lor din bugetul de stat, și anume Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza *Kechko împotriva Ucrainei*, paragraful 23, Hotărârea din 8 decembrie 2009, pronunțată în Cauza *Wieczorek împotriva Poloniei*, paragraful 59, și Hotărârea din 2 februarie 2010, pronunțată în Cauza *Aizpurua Ortiz și alții împotriva Spaniei*, paragraful 57. Astfel, dispozițiile legale criticate dau expresie opțiunii legiuitorului în materia salarizării personalului bugetar și clarifică pentru perioade precis determinate situația drepturilor salariale ale personalului plătit din fonduri publice, fiind lipsite de echivoc în ceea ce privește destinatarii și efectele juridice pe care le produc. Reținând că, raportat la rațiuni ce țin de politica economico-financiară a statului, legiuitorul are libertatea de a reglementa salarizarea în sistemul public, evident cu respectarea prevederilor Constituției, Curtea a constatat că prin dispozițiile legale criticate legiuitorul a urmărit, în esență, garantarea quantumului drepturilor salariale și evitarea scăderii drepturilor salariale ale personalului bugetar.

35. La paragraful 23 al Deciziei nr. 195 din 7 aprilie 2022, Curtea a reținut că textele de lege criticate nu au semnificația repunerii în vigoare a unor acte normative abrogate. Așadar,

modalitatea de reglementare prevăzută de textele de lege criticate este diferită de cea analizată de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 654 din 17 octombrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 205 din 7 martie 2018, prin care au fost supuse controlului dispoziții de lege care făceau trimitere la norme anterior abrogate și prin care s-a statuat că adoptarea unei norme care face trimitere la o dispoziție legală care nu mai este în vigoare încalcă dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție. În consecință, considerentele acestei decizii nu sunt aplicabile în prezenta cauză.

36. În concluzie, Curtea a constatat că prin dispozițiile de lege criticate legiuitorul normează un conținut care întrunește exigențele de claritate, previzibilitate și accesibilitate, fiind astfel respectate prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție în componentele referitoare la calitatea legii și principiul securității juridice.

37. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la dispozițiile art. 1 alin. (4) din Constituție, Curtea a reținut, la paragraful 25 al Deciziei nr. 195 din 7 aprilie 2022, că, sub aspectul competenței de legiferare, relația dintre puterea legislativă și cea executivă se desăvârșește prin competența conferită Guvernului de a adopta ordonanțe de urgență în condițiile stabilite de art. 115 alin. (4)—(6) din Constituție. Astfel, ordonanța de urgență, ca act normativ ce permite Guvernului, sub controlul Parlamentului, să facă față unei situații extraordinare, se justifică prin necesitatea și urgența reglementării acestei situații care, datorită circumstanțelor sale, impune adoptarea de soluții imediate în vederea evitării unei grave atingeri aduse interesului public. Pe lângă monopolul legislativ al Parlamentului, Constituția, în art. 115, consacră delegarea legislativă, în virtutea căreia Guvernul poate emite ordonanțe simple [art. 115 alin. (1)—(3)] sau ordonanțe de urgență [art. 115 alin. (4)—(6)]. Astfel, transferul unor atribuții legislative către autoritatea executivă se realizează printr-un act de voință al Parlamentului ori pe cale constituțională, în situații extraordinare și numai sub control parlamentar (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 22 din 21 ianuarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 22 mai 2020).

38. Prevederile art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 și ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 dispun în sensul neaplicării valorii de referință și coeficienților de ierarhizare corespunzătorii claselor de salarizare prevăzuți în anexele la Legea-cadru nr. 284/2010. Aceste prevederi legale fac inaplicabile dispozițiile Legii-cadru nr. 284/2010, dar nu în sensul contracarării voinței legiuitorului, ci în sensul protejării dreptului la salariu, ca drept fundamental, astfel ca implementarea unui nou sistem de salarizare să nu conducă la diminuarea drepturilor salariale ale niciuneia dintre categoriile profesionale plătite din fonduri publice.

39. În consecință, Curtea a constatat că nu se poate reține că prin adoptarea ordonanțelor de urgență criticate s-ar fi încălcat principiul separației puterilor, consacrat de dispozițiile art. 1 alin. (4) din Constituție.

40. Cât privește critica referitoare la tehnica de reglementare, Curtea a precizat că aceasta relevă o problemă de legiferare, ce nu poate fi soluționată însă decât de legiuitor, iar nu de Curtea Constituțională în cadrul competențelor sale consacrate de Legea fundamentală.

41. Referitor la dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 38/2003 și ale Ordonanței Guvernului nr. 8/2008, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 609 din 24 noiembrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 151 din 22 februarie 2023, sau prin Decizia nr. 665 din 15 decembrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 190 din 7 martie 2023.

42. În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea prevederilor art. 73 alin. (3) lit. j) și ale art. 115 alin. (1) din

Constituție, prin Decizia nr. 665 din 15 decembrie 2022, paragrafele 20—23, Curtea a reținut, în ceea ce privește reglementarea prin lege organică a statutului polițistului, funcționar public cu statut special, că, în acord cu jurisprudența sa, acesta este subiect al unui raport de serviciu, raport care ia naștere, se execută și încetează în condiții speciale. De aceea, aspectele esențiale ce vizează cele trei elemente ale raporturilor de serviciu se referă în mod intrinsec la statutul acestuia, statut care este reglementat prin lege organică, potrivit art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție (a se vedea în acest sens Decizia nr. 392 din 2 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 667 din 11 septembrie 2014, paragraful 17, Decizia nr. 637 din 13 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 906 din 8 decembrie 2015, paragraful 24, și Decizia nr. 90 din 27 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 382 din 4 mai 2018, paragraful 16). Statutul juridic al unei categorii de personal este reprezentat de dispozițiile de lege referitoare la încheierea, executarea, modificarea, suspendarea și încetarea raportului juridic de muncă (Decizia nr. 172 din 24 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 315 din 25 aprilie 2016, paragrafele 19 și 21). În ceea ce privește reglementarea tuturor aspectelor esențiale privind nașterea, executarea și încetarea raportului de serviciu al polițistului, Curtea a constatat că acestea constituie obiectul reglementării Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 24 iunie 2002, cu modificările și completările ulterioare.

43. Or, Ordonanța Guvernului nr. 8/2008 a avut ca obiect de reglementare, așa cum reiese din însuși titlul său, modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 65 din 2 februarie 2003, stabilind reguli privind valoarea de referință sectorială în raport cu care se calculează salariile acestor funcționari publici cu statut special.

44. De asemenea, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că sistemul de salarizare, indiferent de categoria profesională vizată, nu se regăsește printre domeniile care, strict și limitativ, conform art. 73 alin. (3) din Constituție, fac obiectul de reglementare al legii organice (Decizia nr. 645 din 29 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.160 din 21 decembrie 2005, și Decizia nr. 627 din 22 septembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2021).

45. Prin urmare, Curtea a constatat că prevederile Ordonanței Guvernului nr. 8/2008, în ansamblul său, și ale art. 11 din acest act normativ, în special, nu încalcă art. 73 alin. (3) lit. j) și nici art. 115 alin. (1) din Constituție, impunându-se respingerea criticilor de neconstituționalitate ca neîntemeiate.

46. Referitor la critica privind încălcarea dispozițiilor art. 115 alin. (6) din Constituție, care prevede limitele ordonanțelor de urgență ale Guvernului, prin Decizia nr. 665 din 15 decembrie 2022, paragraful 24, Curtea a constatat că invocarea acestor norme din Legea fundamentală nu are relevanță în cauză, deoarece obiectul excepției de neconstituționalitate nu îl constituie o ordonanță de urgență a Guvernului, ci o ordonanță simplă.

47. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să schimbe jurisprudența Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

48. Referitor la critica privind încălcarea dispozițiilor art. 16 alin. (1), ale art. 41 alin. (2) și ale art. 47 din Constituție, prin faptul că nu se asigură egalitate de tratament juridic între categoria polițiștilor din Ministerul Afacerilor Interne și personalul angajat în baza unui contract individual de muncă, supus regulilor din Codul muncii, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată. Prin Decizia nr. 874 din 25 iunie 2010, publicată

în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, sau Decizia nr. 1.658 din 28 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 44 din 18 ianuarie 2011, Curtea a statuat că angajații din mediul public nu se află în aceeași situație juridică precum cei din mediul privat. Cei care sunt angajați în raporturi de muncă în mediul bugetar sunt legați, în mod esențial, din punctul de vedere al sursei din care sunt alimentate salariile/indemnizațiile sau soldele, de bugetul public național, de încasările și de cheltuielile din acest buget, dezechilibrarea acestuia putând avea consecințe în ceea ce privește cheltuielile din acest buget. Or, salariile/indemnizațiile/soldele reprezintă astfel de cheltuieli — mai exact, cheltuieli de personal. În schimb, în mediul privat raporturile de muncă sunt guvernate întotdeauna de contractul individual de muncă încheiat între un angajat și un angajator.

49. Referitor la critica privind încălcarea de către Legea nr. 360/2002 a dispozițiilor art. 148 alin. (2) din Constituție, prin raportare la Directiva Consiliului din 14 octombrie 1991 privind obligația angajatorului de a informa lucrătorii asupra condițiilor aplicabile contractului sau raportului de muncă 91/533/CEE, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 288 din 18 octombrie 1991, și încălcarea dreptului de acces neîngrădit la justiție, Curtea constată următoarele: pe de o parte, critica raportată la încălcarea art. 148 alin. (2) din Constituție nu poate fi primită, deoarece autorul excepției nu motivează în mod concret prin ce dispoziții/norme ale Legii nr. 360/2002 ar fi încălcate prevederi din Directiva Consiliului 91/533/CEE; pe de altă parte, critica privind încălcarea de către Legea nr. 360/2002 a dreptului de acces neîngrădit la justiție este neîntemeiată, deoarece acest act normativ care reglementează statutul polițistului permite accesul la justiție al polițistului nemulțumit de aspecte care vizează raportul său de serviciu. Totodată, polițistul nemulțumit de stabilirea drepturilor salariale are dreptul să se adreseze instanței judecătorești, în condițiile art. 37 din Legea-cadru nr. 153/2017.

50. În ceea ce privește dispozițiile art. 7 lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017, criticate din aceeași perspectivă — a încălcării dreptului la un salariu minim brut pe țară —, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 578 din 22 noiembrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 298 din 10 aprilie 2023, paragrafele 19 și 20, reținând că legiuitorul este cel care își asumă politica salarială cu privire la personalul plătit din fonduri publice, prin aceasta înțelegându-se stabilirea atât a sistemului de salarizare, cât și a drepturilor salariale suplimentare. Curtea Constituțională nu are nici rolul și nici competența de a stabili ea însăși elementele acestei politici, ci de a verifica respectarea exigențelor constituționale inerente actelor normative de reglementare primară adoptate de legiuitor în acest domeniu, și nu oportunitatea unei măsuri de politică salarială. Referitor la critica de neconstituționalitate adusă dispozițiilor ce formează obiectul excepției, Curtea a reținut că autorii excepției susțin că aceste norme încalcă prevederile constituționale ale art. 41 alin. (2), în măsura în care se interpretează că ar permite stabilirea salariului de funcție al polițiștilor sub nivelul salariului minim de bază garantat pe economie. Or, aceste critici nu vizează, în realitate, probleme de constituționalitate de competența Curții Constituționale, ci modul de aplicare a legii, art. 41 alin. (2) din Constituție consacrand în mod expres salariul minim brut pe țară între măsurile de protecție socială la care au dreptul angajații (a se vedea în acest sens Decizia nr. 627 din 22 septembrie 2020, precitată, paragraful 51).

51. Potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată. În consecință, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017 este inadmisibilă.

52. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Sindicatul Polițiștilor din România „Diamantul”, în numele și pentru membrii săi Roxana Mariana Albușel și alții, de Doru Cristache și Adrian-Ovidiu Nacu, de Gheorghe Dorel Laza, de Gabriel Pungă, Nicoleta Iulia Sîrbu, Cristina Trașcă, Cătălina Sevestrean, Alexandru Paul Popescu, Marius Bogdan Geamănu, Mihai Aurel Barbu, de Marian Luca, Claudia Simona Dumitrache, Amalia Elena Boriceanu și de Marian Iulian Bunea, Florin Daniel Pelisanu și Gheorghe Severian Berbece în dosarele nr. 20.058/3/2018, nr. 30.570/3/2019 și nr. 30.316/3/2019* ale Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 2.769/85/2019* al Tribunalului Sibiu — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 7.156/63/2019* al Tribunalului Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal și în Dosarul nr. 30.317/3/2019 al Tribunalului Prahova — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și constată că Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, în ansamblu, și dispozițiile anexei nr. 1 lit. D la aceasta, Ordonanța Guvernului nr. 8/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 138/1999 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului militar din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, precum și acordarea unor drepturi salariale personalului civil din aceste instituții și pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor și a Ordonanței Guvernului nr. 64/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, în ansamblu, și dispozițiile art. II din aceasta, ale art. 1 alin. (2) și ale art. 10 alin. (1) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, ale art. 38 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, ale art. II art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, ale art. 1 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice și ale art. 5 alin. (1) lit. a) și b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Sindicatul Polițiștilor din România „Diamantul”, în numele și pentru membrii săi Roxana Mariana Albușel și alții, în Dosarul nr. 20.058/3/2018 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal, Tribunalului Sibiu — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Tribunalului Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal și Tribunalului Prahova — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 30 mai 2023.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AFACERILOR EXTERNE

ORDIN

**pentru modificarea anexei la Ordinul ministrului afacerilor
externe nr. 1.124/2015 privind lista documentelor de trecere
a frontierei de stat acceptate de statul român**

În conformitate cu prevederile art. 10 alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 5 alin. (7) din Hotărârea Guvernului nr. 16/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Externe, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul afacerilor externe emite prezentul ordin.

Art. I. — Anexa la Ordinul ministrului afacerilor externe nr. 1.124/2015 privind lista documentelor de trecere a frontierei de stat acceptate de statul român, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 566 din 29 iulie 2015, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

— Rubricile referitoare la Emiratele Arabe Unite și la Federația Rusă se modifică și se înlocuiesc cu rubricile prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul afacerilor externe,
Iulian Fota,
secretar de stat

București, 4 aprilie 2023.
Nr. 573.

ANEXĂ

MODIFICĂRI

la lista documentelor de trecere a frontierei de stat acceptate de statul român

1	2	3	4	5	6
State/ Autorități emitente	Pașaport simplu	Pașapoarte destinate anumitor categorii de persoane (de exemplu: pașaport diplomatic, serviciu, special, oficial)	Alte pașapoarte și documente înlocuitoare de pașapoarte eliberate propriilor cetățeni (de exemplu: document provizoriu de călătorie, carnet de marinar, inclusiv cartea de identitate valabilă ca document de călătorie în statele membre UE/ Spațiul Schengen)	Documente înlocuitoare de pașapoarte pentru persoanele care nu dețin cetățenia statului emitent (de exemplu: pașaport pentru străini, document de călătorie pentru refugiați/apatrizi*, alte documente de călătorie pentru străini)	Restricții și observații
A. STATE					
Emiratele Arabe Unite	Simplu	Diplomatic Serviciu Special	Carnet de marinar	Pașaport temporar (Temporary Passport) Document de călătorie (Travel Document) Returning document ¹	¹ Numai în scopul întoarcerii cetățenilor Emiratelor Arabe Unite pe teritoriul Emiratelor Arabe Unite.
Federația Rusă	Simplu ¹	Diplomatic Serviciu	Certificat de întoarcere în Federația Rusă (Reentry Certificate to the Russian Federation) Legitimăție de navigator dunărean Carnet de marinar ²		¹ Nu sunt recunoscute documentele menționate în Decizia (UE) 2022/2.512 a Parlamentului European și a Consiliului privind neacceptarea documentelor de călătorie ale Federației Ruse eliberate în Ucraina și Georgia. ² În măsura în care titularul prezintă dovada de înscriere în carnetul de bord și dacă reiese că acesta deține cetățenia rusă.

MINISTERUL TRANSPORTURILOR
ȘI INFRASTRUCTURII
Nr. 1.405 din 13 iulie 2023

MINISTERUL DEZVOLTĂRII, LUCRĂRILOR PUBLICE
ȘI ADMINISTRAȚIEI
Nr. 1.610 din 27 iulie 2023

ORDIN

**privind modificarea Ordinului viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale, administrației publice și fondurilor europene, și al ministrului transporturilor nr. 6.970/1.779/2017 pentru aprobarea reglementării tehnice „Normativ privind mixturile asfaltice executate la cald. Condiții tehnice de proiectare, preparare și punere în operă a mixturilor asfaltice”.
Indicativ AND 605-2016**

Având în vedere prevederile art. 57 lit. h) din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 9 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 370/2021 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 12 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 477/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor și infrastructurii și ministrul dezvoltării, lucrărilor publice și administrației emit următorul ordin:

Art. I. — Articolul 4 din Ordinul viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale, administrației publice și fondurilor europene, și al ministrului transporturilor nr. 6.970/1.779/2017 pentru aprobarea reglementării tehnice „Normativ privind mixturile asfaltice executate la cald. Condiții tehnice de proiectare, preparare și punere în operă a mixturilor asfaltice”. Indicativ AND 605-2016, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 126 din 9 februarie 2018, cu modificările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 4. — Prevederile prezentului ordin se aplică contractelor de proiectare, contractelor de execuție lucrări, contractelor de proiectare și execuție lucrări parte integrantă din cadrul aceleiași

contract aflate în derulare la momentul intrării în vigoare a prezentului ordin, precum și celor care vor fi semnate după data intrării în vigoare a prezentului ordin, inclusiv celor pentru care procedurile de atribuire sunt în desfășurare la momentul intrării în vigoare a prezentului ordin, indiferent de stadiul acestora, cu condiția ca modificările care ar surveni din aplicarea prezentului ordin să nu constituie modificare substanțială și să se încadreze în prevederile art. 221 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 98/2016 privind achizițiile publice, cu modificările și completările ulterioare.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul transporturilor și infrastructurii,
Bogdan-Stelian Mindrescu,
secretar de stat

Ministrul dezvoltării, lucrărilor publice și administrației,
Adrian-Ioan Veștea

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

